

[Ministeren for kulturelle anliggender]

på, hvad der økonomisk er blevet tilgodeset, nævne amatøraktiviteter inden for teater, inden for film, inden for video og musik og ligeledes inden for kunstfrembringelse, udstillingsvirksomhed, tilskud til arrangementer, herunder karnevalsarrangementer og festivaler landet over.

Støtten er altovervejende ydet til konkrete arrangementer eller til forskellige anskaffelser af nødvendigt apparatur til aktiviteterne gennemførelse. Ofte har støtten bestået i garantitilsagn. Der er ikke blevet givet tilskud til anlægsvirksomhed, og ministeriet har heller ikke ønsket at yde en løbende støtte, som ville kunne få karakter af et egentligt driftstilskud.

Ved behandlingen af de indkomne ansøgninger er der blevet lagt stor vægt på den lokale opbakning bag aktiviteterne. En sådan opbakning giver sig typisk udtryk i tilsagn om økonomisk støtte fra lokal side, altovervejende kommunen, støtte, der kan bestå i tilsagn om økonomisk tilskud eller garanti eller i, at kommunen stiller lokaler eller andre faciliteter vederlagsfrit til rådighed for sådanne aktiviteter og arrangementer.

Som det for nylig er oplyst over for tingets kulturudvalg, har en gennemgang af ansøgningerne for 1984 og 1985 vist, at i ca. 70 pct. af sagerne foreligger der tilsagn om lokal økonomisk støtte. For mig at se vidner dette om en udtalt lokal, kommunal forståelse for den betydning, der ude omkring tillægges disse aktiviteter.

Bag ansøgningerne til ministeriet står der også vidt forskellige initiativtagere. Det kan være organisationer, det kan være foreninger, eller det kan være en kreds af engagerede mennesker, som har fundet sammen for at gennemføre et arrangement eller for at etablere et lokalt samlingssted.

I de senere år synes antallet af ansøgninger fra medborgerhuse og lignende samlingssteder at tegne sig for en større og større andel. I disse huse udfolder der sig aktiviteter, som har bud til alle aldersklasser, og som har det tilfælles, at de kalder på deltagerne engagement og medvirken. På mange måder er disse samlingssteder beslægtet med landets forsamlingshuse.

Denne væsentlige del af det kulturelle mønster har tidligere været drøftet her i tinget, bl.a. i forbindelse med den kulturpolitiske redegørelse, som jeg gav i maj måned

1984, og idet jeg henviser til denne redegørelse, vil jeg gerne gentage, at jeg fortsat finder, at disse lokale kulturaktiviteter er utrolig væsentlige, ikke alene ved deres mangfoldighed, men også fordi de bringer mennesker sammen om nogle aktiviteter, måske ikke for at yde de store præstationer, men fordi man derigennem føler, at man indgår i et større fællesskab.

Jeg vil også gerne gentage, at jeg synes, det er utrolig prisværdigt, at der ydes en stor indsats af de mange, der frivilligt og ulønnet engagerer sig i dette arbejde, og jeg mener afgjort, at de bestræbelser fortjener en offentlig hjælpende hånd, men den støtte bør efter regeringens mening oftest være kommunal.

Denne opfattelse må naturligvis også ses i sammenhæng med det mere overordnede synspunkt, som går ud på, at der er opgaver, som det er nødvendigt at staten løser, fordi vi er alene om dem. Det kan være støtte til kunstsikring, det kan være opretholdelse af de centrale kulturinstitutioner, det kan være uddannelse, og det kan være mere generelle kulturpolitiske ordninger.

Herudover er der så andre opgaver, hvis løsning må være en forpligtelse for kommuner og stat i fællesskab, og endelig er der så opgaver, hvis løsning som sagt bør være en forpligtelse for kommunerne.

Hvis staten påtager sig at yde støtte på områder, som naturligt hører ind under kommunale instansers ansvar, forringer man derved mulighederne for, at de centrale opgaver kan blive løst. Det er på denne baggrund og bestemt ikke på grund af en nedvurdering af de lokale aktiviteter, at jeg på kulturministeriets bidrag til ændringsforslag til finanslov 1986 har foreslået kulturformidlingskontoen ophævet. Jeg har nu forstået, at et flertal i folketinget ønsker kontoen bevaret uændret, og det vil regeringen så naturligvis indstille sig på.

Mit svar på den stillede forespørgsel må derfor være, at jeg fortsat mener, at der i altovervejende grad bør være tale om lokal støtte til lokale aktiviteter, og det vil også fortsat være en hovedregel ved vurderingen af ansøgninger om støtte fra kulturformidlingskontoen, at en sådan lokal støtte er en betingelse for statsstøtte.

Herudover vil der fortsat i et vist omfang være andre midler, f.eks. tipsmidler, til rådighed for sådanne lokale initiativer.